ROZMARNÃ‰ HRY DOSPÃ•VÃ•NÃ•

ÃšterÃ½, 10 duben 2007

Jednou takhle odpoledne se má dcera drahá prvorozená ocitla v rozpoloÅ¾ení, Å¾e by bylo vhodné se osamostatnit a být definitivnÄ› plnÄ› svéprávná (tzn. uklízet, jíst, pÅ™icházet – všechno tak, jak a kdy jen ona chce. ProstÄ› nemuset respektovat Å¾ádná trapná rodinná pravidla).

Vybrala si tedy v annonci nÄ›kolik zajímavÄ› znÄ›jících nabídek: kde inzerovali byt na prodej, pÅ™ípadnÄ› byt pronajímali, respektive hledali nÄ›koho, kdo by jim za moÅ¾nost bydlení v jejich nadpoÄ•etném byteÄ•ku vylepšil Å¾ivotní úroveÅˆ. a moÅ¾nosti rÅ¯zné aÅ¾ hrÅ¯zné. PÅ™es halasnÄ› proklamovanou osobní svobodu mne však radÄ›ji na v&scaron „uÅ¾ší jednání“ brala s sebou. Díky tomu jsem se postupnÄ› seznámila s rodinkou, která by ji s radostí a suverénnÄ› obrala nejménÄ› o melouna, s pánem, který by ji obral jen o tÅ™icet tisíc – ale zato Ä•istÄ›, perfektnÄ› a bohuÅ¾el neÅ¾alovatelnÄ›, i s nÄ›kolika realitními agenty, z nichÅ¾ jeden byl opravdu neskuteÄ•ný a unikátní. Nejen Å¾e pÅ™ a domluvenou schÅ¯zku s tÅ™icetiminutovým zpoÅ¾dÄ›ním, ale po delším zoufalém štrachání po kapsách zjisti Å¾e zapomnÄ›l papírek se jménem paní, která byt pronajímá. A nádavkem ani nevÄ›dÄ›l, ve kterém Ä•ísle popisném nabízený byt je. Mobil s sebou nemÄ›l, aby si zavolal do kanceláÅ™e, a kdyÅ¾ jsme mu jej nabídly, omluvil se s provinilým úsmÄ›vem, Å si jaksi nepamatuje Ä•íslo, kam by mÄ›l volat... Nakonec si LeniÄ•ka pronajala holý, zcela nezaÅ™ízený byteÄ•ek dva plus je s kouzelnou (Ä•erstvÄ› pÅ™estavÄ›nou) koupelnou, neskuteÄ•nÄ› špinavými okny zakrytými snad stoletými záclonami a obrovským zámkem na papírových panelákových dveÅ™ích v nevylitých futrech. Celý byt byl navrch všude moÅ¾nÄ› obloÅ¾en prkýnky (exmanÅ¾el majitelky byl truhláÅ™-samouk) a vymalován velice výraznými neónovými barvami. A tak jsm upravovaly, drhly a myly, zaÅ™izovaly. Na inzerát jsme koupily opravdu hezkou a levnou sedaÄ•ku, kÅ™esílka a stolek. Následovalo vybavení loÅ¾nice, do které jsme sehnaly dvÄ› válendy, dvÄ› skladné a úloÅ¾né skÅ™ínky a bobánka. Nábytek byl bílý, potahy jednobarevné, pÅ™íjemnÄ› hnÄ›dé, víc neÅ¾ zachovalé a všechno opravdu laciné. Celkový efekt týden snaÅ¾ení a sváÅ¾ení – velmi hezky zaÅ™ízené hnízdeÄ•ko za relativnÄ› malý peníz. Veškerý transport nak nábytku Lence osobnÄ› zaÅ™ídil její (bláhovÄ› zamilovaný) šéf. Chudák, doufal… Doufal však marnÄ›: uÅ¾ v té dobÄ› plánovala, Å¾e mu dá co nejdÅ™íve výpovÄ›Ä•. ZaÅ™izování a vylepšování novÄ› nabytých prostor dalo Le smysl Å¾ivota. Koupila si jednoduchou matnou tapetu s vytlaÄ•ovaným vzorkem a rafinovanÄ› pozvala na obÄ›d kamaráda Martina. Tenhle pÄ›tadvacetiletý „skoro sirotek“, mládenec s bohatými rodiÄ•i, je klasickým prototypem vÄ›Ä• „zlaté mládeÅ¾e“. RodiÄ•e ho kvalitnÄ› oblékají, dávají mu na jídlo a slušné kapesné na všechno ostatní. Bydlí pospolu v hezké praÅ¾ské vilce a obÄ•as si zamobilují. ProtoÅ¾e mají v rodinÄ› víc aut, vÅ¾dyc má Ä•ím se pÅ™epravit z bodu "A" do potÅ™ebného bodu "B". Å½e by nÄ›co studoval, nebo nÄ›kde pracoval? Ani náhodou... (Lenkou se seznámil tak, Å¾e chodil k ní do oddílu karate.) A proÄ• píšu „skoro sirotek“? ProtoÅ¾e k osobnímu styku mezi Ä•leny této rodiny docházelo vÅ¾dy jen sporadicky, v podstatÄ› náhodou. Za to, Å¾e mu Lenka uvaÅ™i „nedÄ›lní jídlo“ jí celý blaÅ¾ený otapetoval obývací pokoj. Za Ä•erstvÄ› upeÄ•ený drobenkový koláÄ• se š se témÄ›Å™ rozbreÄ•el. Tohle velké dítÄ›, odchované fast foody, pizzou, hamburgery, bagetami všeho druhu, restauracemi (byÅ¥ velmi kvalitními), zaÅ¾ilo nÄ›co nebývalého. Hráli si na domov: "on-tatínek" pracoval, "ona-maminka" vaÅ™ila. Pokoj byl po nÄ›kolika hodinách bílý, Lenka spokojená a Martin se cítil jako v ráji. Po obÄ›dÄ› a následné minisiestÄ› mu Å™ekla, Å¾e Ä•eká návštÄ›vu a poslala ho do háje. Po pravdÄ› Å™eÄ•eno, na to, aby se probojoval do její loÅ¾nic nemÄ›l. Lenka se po kompletním odstÄ›hování doma ukazovala jen sporadicky. Po nÄ›kolika týdnech, kdy ostentativnÄ› dávala najevo svou dospÄ›lost tím, Å¾e pendlovala z práce do svého pÅ™íjemného byteÄ•ku, pak firemním autem na rande, zpÄ›t do byteÄ•ku a ráno do práce; po zmínÄ›ných nÄ›kolika týdnech se však zaÄ•ala „obÄ•as“ stavovat doma. Tu pro nÄ›jaký zapomenutý svetr, tu pÅ™inesla coca colu a kafe, tu se stavila jen tak, na kafíÄ•ko pÅ™ed tréninkem. Kdy pÅ™išla se špinavým prádlem, pÅ™inesla bez Å™íkání prášek. PostupnÄ› však zaÄ•ala jezdit frekventovanÄ›ji. ObÄ•as potÅ™ebovala poradit se srdeÄ•ními problémy, protoÅ¾e „muÅ¾ský jsou fuj“ a &bdquo polituj a poraÄ•“. Po pravdÄ› Å™eÄ•eno, v té dobÄ› jí zrovna nic moc „v láskování“ nevycházelo. Na obzoru se sice vyskytoval jeden švarný širokoplecí policista, mj. dokonce Ä•len protiteroristického komanda. ProstÄ› a jasnÄ› takový Ä•erný myslivec Viktorky z BabiÄ•Ä•ina údolí. Má dcera byla fascinována jak správÅˆáckou uniformou, tak posilovnou dokonale vypracovaným tÄ›lem a neskuteÄ•nÄ› milým klukovským úsmÄ›vem. SouÄ•asnÄ› však vadla po dojmem z jeho Å™eÄ•í. Chudák holka, neuvÄ›domovala si, Å¾e kluk, trávící Å¾ivot v posilovnÄ› a na cviÄ•išti, nemÅ¯Å souÄ•asnÄ› leÅ¾et v uÄ•ených knihách i mít se k ní jak hrdina z mexické telenovely. V nÄ›kterých chvílích na to milý úsmÄ›v pro nestaÄ•il. Na praÅ¾skou workholiÄ•ku (a navrch dálkovÄ› studující práva) jaksi nemÄ›l. Pro mne byla ze zaÄ•átku nesm zábava sledovat, jak si mé dítÄ› láme hlavu, co tím Ä•i oním proboha myslel – „Mami, on to Å™ek´ takhle, pÅ™itom se tak zvláštnÄ› díval… Víš, jsem pÅ™esvÄ›dÄ•ená, Å¾e to myslel úplnÄ› jinak, to jsem rozhod vycítila – já prostÄ› nevím, co si mám o nÄ›m myslet..." „Mami, on se se mnou skoro nebaví, já se snaÅ¾ím být na kaÅ¾dé rande pÅ™ipravená, vymýšlím, o Ä•em bychom se bavili – prostÄ› dÅ™u jak námezdná kobyla a on s jen veze..." „PÅ™edstav si, nic neÅ™íká, jen se dívá, a pak se na mne najednou vrhne jak bezdomovec ke švédskýmu stolu..." KoneÄ•nÄ› jednoho dne pÅ™išla a jen mezi Å™eÄ•í sdÄ›lila: "Poslala jsem ho o dÅ¯m d Åˆouma. Ale tak kráááááásnej Åˆouma..." Po dalších Ä•trnácti dnech se rozhodla, Å¾e ji to tam nebaví, Å¾e se pÅ™eci jen vrátí domu, „aby mi nebylo samotné - jen s Robertem - smutno“. A znovu jsme inzerovaly. Tentokrát jsme zase prodávaly ono vybavení byteÄ•ku my... d@niela